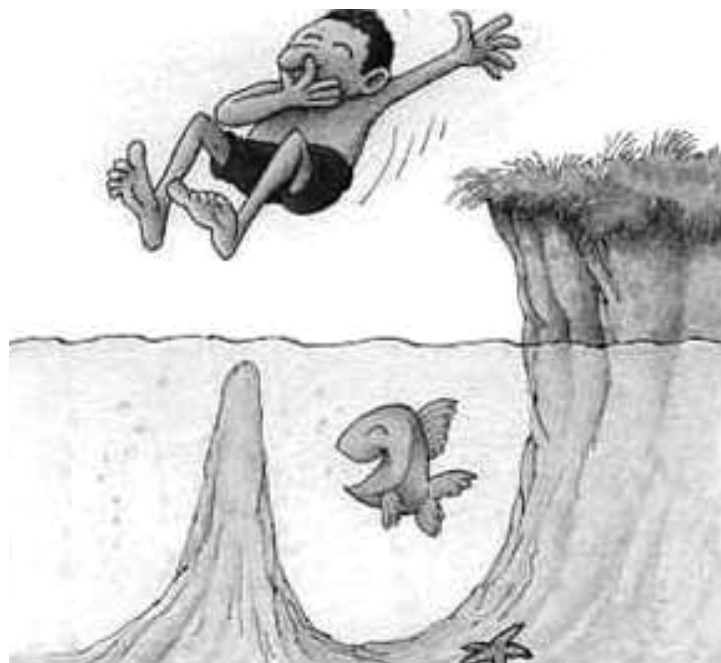

Redactiepraatje

Een nieuw studiejaar is begonnen, en daarbij hoort natuurlijk een PAPeras! Het begin van een nieuw studiejaar brengt altijd veel veranderingen met zich mee. In de eerste plaats is er een grote groep nieuwe leden die net een paar weken bezig is met deze studie. De redactie wil hierbij deze leden van harte welkom heten. Daarnaast is er een groep die nu afgestudeerd is en daarom uit het ledenbestand van PAP verdwijnen. Gelukkig wil een aantal van deze studenten PAP niet helemaal vergeten en zij hebben zich dan ook opgegeven voor het alumnibestand. Hierdoor krijgen zij nog steeds de PAPeras! Maar natuurlijk is niet iedereen nieuw of oud en blijft een hele grote club gewoon lid. Ook binnen PAP hebben er veranderingen plaatsgevonden. Bij een nieuw studiejaar hoort namelijk een nieuw PAP-bestuur. Verderop in deze PAPeras stellen zij zich aan jullie voor. Ook in de redactie vinden wisselingen plaats. De redactieleden Marieke Jansen, Berdien Jager en Elske de Jong nemen afscheid. Marieke en Berdien gaan zich het komende jaar inzetten voor een andere commissie en Elske gaat haar tijd steken in het voorzittersschap van PAP. Gelukkig kan de redactie ook drie nieuwe leden aan jullie voorstellen. Yvonne Waelen en Willeke de Bruijn komen de redactie versterken en zitten al vol met ideeën! Madelon Gielen gaat in het komend jaar de scepter zwaaien over de redactie. De stabiele factor in de redactie is Caroline van Oost. Zij heeft besloten nog een jaartje door te gaan met het leuke werk aan de PAPeras. Al deze veranderingen zijn best wel spannend. De redactie sluit daar op aan door deze PAPeras als thema mee te geven: **'een sprong in het diepe'**. Op de volgende pagina's lees je dan ook alles over figuurlijke en letterlijke sprongen in het diepe. Wij wensen jullie veel leesplezier!

Hebben jullie nog tips, op- of aanmerkingen? Mail dan naar redactiepaperas@hotmail.com

PAPpraatje

Door Madelon Gielen

Hallo allemaal!

Wat een spanning en sensatie voor mij, dit. De eerste PAPeras van dit jaar ligt voor onze neus. En ik ben maar wat trots!! Mijn eerste PAPeras, Marieke, Elske en Berdien hun laatste.. Helaas! Maar ze hebben er het afgelopen jaar met veel plezier aan gewerkt mag ik wel zeggen! Gelukkig blijft, zoals jullie al hebben kunnen lezen, Caroline ons team ondersteunen. Yvonne en

Willeke zijn echte aanwinsten voor het nieuwe PAPeras-team ☺.

Zoals jullie duidelijk kunnen zien en lezen in deze PAPeras is het thema `sprong in het diepe`. Mijn **sprong in het diepe** is heel duidelijk, namelijk twee functies in het nieuwe PAPbestuur! Zowel PR-coördinator als Penningmeester.. Wat heb ik me op mijn hals gehaald ;) Maar hoe ontzettend leuk is het om deze twee functies te mogen vervullen in het 5e en dus LUSTRUMbestuur van PAP! Ik voel me echt vereerd!

Er komen leuke en gezellige dingen aan dit jaar, en we hebben ook al leuke dingen mogen doen en meemaken, hoewel we pas – op het moment van schrijven – één week PAPbestuur zijn. Het begon allemaal met de Aftrapborrel, het Eerstejaarsweekend, de Algemene Leden Vergadering, onze eigen constitutie en natuurlijk ook al een aantal constituties en borrels van andere verenigingen. Er komen aan: een lezing, ons eerste feest, excursies, een filmborrel en ga zo maar door. Het belooft ECHT een mooi en bruisend vijfde jaar van PAP te worden.

Laten we met zijn allen een sprong maken in het diepe, een sprong in een nieuwe PAPeras, een nieuw collegejaar, (en voor sommigen) een nieuw leven samen met PAP!

Geniet van deze eerste PAPeras van dit jaar!

Het bestuur stelt zich voor...

V.l.n.r.: Nienke, Lisette, Elske, Madelon, Marijke

Elske

Hallo allemaal! Ik ben Elske, 23 jaar en tweedejaars pré-master studente Orthopedagogiek. Hiervoor heb ik de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening gedaan in Groningen. Je kan dus wel nagaan dat vorig jaar voor mij echt een **sprong in het diepe** was. Ik begon met een nieuwe studie en verhuisde van Groningen naar Utrecht. Ik kende nog helemaal niemand in deze stad. Om hier verandering in te brengen besloot ik lid te worden van een studievereniging. Mijn keus viel snel op PAP, vanwege de vele excursies en gezellige activiteiten die ze organiseren. Vorig jaar heb ik ook een steentje bijgedragen door deel te nemen aan meerdere commissies. Ik ben eerst begonnen met de feestcommissie, hierbij heb ik de eer gehad om mede organisator te zijn van het gala! Later in het jaar heb ik ook nog in de PAPerascie, Promosie en de Webcie gezeten. Dat is me allemaal zo goed bevallen dat ik besloot nog wel iets meer te willen dan alleen commissies. Toen volgde nog een **sprong in het diepe**: Ik besloot te solliciteren voor het bestuur! Ik was natuurlijk erg blij toen ik hoorde te zijn aangenomen en helemaal toen ik hoorde dat ik de rol van voorzitter mocht gaan vervullen.

Lisette

Hallo allemaal! Sommige van jullie kennen mij, anderen kennen mij niet, vandaar dat ik me even voorstel: ik ben Lisette Joppen, 23 jaar en net als Elske en Marijke een tweedejaars Pre-master Orthopedagogiek. Ik ben aan de studie Orthopedagogiek begonnen omdat ik meer wilde weten over kinderen met ADHD, autisme en allerlei andere problemen en dan voornamelijk over de behandeling om het voor de kinderen zo makkelijk mogelijk te maken. Omdat ik twee uur moest reizen om op de uni te komen, besloot ik op kamers te gaan. Helemaal alleen naar de grote stad. HELP!!! Dat was toch wel een **sprong in het diepe**! Maar het bevalt me echt

ontzettend goed! PAP kwam in beeld na de studiereis. Het leek me super om 'iets' naast mijn studie te doen. Caroline heeft me toen enthousiast gemaakt voor een bestuursfunctie en ik besloot voor een tweede keer een sprong te maken in het diepe → Ik vervul nu de rol van secretaris binnen het bestuur. Dus alle post, inclusief die van jullie (ook mail) komt bij mij terecht. Ik verwerk deze post of stuur hem door naar de betreffende coördinator. Notuleren van vergaderingen hoort er ook bij. Wie schrijft, die blijft, zeggen we maar! Naast de taken van de secretaris heb ik de alumni onder mijn hoede. Een derde sprong in het diepe. Maar alles komt goed! Jammer dat ik PAP dit jaar pas heb leren kennen, als ik vorig jaar had geweten wat commissies bij PAP inhielden, dan was ik er eerder bij geweest!

Madelon

Hallo PAPeraslezers! Joehoe! De eerste PAPeras! Ik zei het al eerder, maar ik ben echt ontzettend trots! Ik ben Madelon, 20 jaar en ben dit jaar, in het vijfde en tevens LUSTRUMjaar van PAP, zowel Penningmeester als PR-coördinator. Dit wordt een erg druk jaar! Gelukkig ben ik dit al gewend, aangezien ik voorgaande (twee) jaren in de Opleidingscommissie heb gezeten en in het bestuur van LinQ. Dit laatste zegt jullie vast niet veel, maar dat is niet erg! Eerlijk gezegd had ik nog geen ervaring bij PAP. Mijn andere bestuursgenootjes wel. Gelukkig valt het niet zo op ;)

Sprong in het diepe, het thema van deze PAPeras, past wel bij mijn levensstijl op dit moment. Ik wilde eigenlijk een heel rustig jaartje hebben. Ik ben vierdejaars bachelor studente en heb in februari mijn bachelor binnen. Heerlijk, dacht ik, lekker een half jaartje naar het buitenland!! Maar ik nam liever toch direct een sprong in het bestuur van PAP. Ik ben heel erg blij met deze keuze want tot nu toe is het ontzettend druk, maar ook héél leuk!

Nienke

Lieve Paperaslezers, graag wil ik me voorstellen aan jullie. Ik ben Nienke, 20 jaar en heb de eer om in het vijfde PAPbestuur de functie van coördinator studie-inhoudelijk te mogen vervullen. Het thema van deze Paperas is, zoals jullie waarschijnlijk al wel gemerkt hebben, **sprong in het diepe**. Een toepasselijk thema, want velen van jullie hebben waarschijnlijk net een **sprong in het diepe** achter de rug. De eerstejaars die begonnen zijn een nieuwe studie, met nieuwe medestudenten, een nieuwe stad, nieuwe docenten en natuurlijk een nieuwe studievereniging; de masterstudenten die net aan hun master zijn begonnen en natuurlijk de alumni leden, die klaar zijn met studeren en nu hard aan het werk zijn. Ook ik als derdejaars Orthopedagogiek ga een beetje een **sprong in het diepe** maken, door dit jaar in het bestuur van PAP te zitten! Vorig jaar heb ik de exco en de LSPODcie gedaan, wat zo goed beviel dat ik dit jaar graag nog actiever wil worden. Als coördinator studie-inhoudelijk ben ik samen met de lezeo, de exco en de LSPOD commissie verantwoordelijk voor alle studie-inhoudelijke dingen. Ook ga ik samen met Marijke de organisatie van de studiereis op me nemen. Naast PAP en mijn studie vind ik het erg leuk om gezellige dingen te doen met vriendinnen, mijn ouders en mijn zusje en te fitnessen. Alles bij elkaar zal het vast een druk, maar heel leuk jaar worden. Ik hoop jullie

allemaal regelmatig te zien bij een van onze activiteiten of op onze PAPkamer!

Marijke

Hallo allemaal! Ik ben Marijke, 23 jaar en ik ben nu tweedejaars Pre-master Orthopedagogiek. Hiervoor heb ik Pabo gedaan, maar omdat ik nog veel meer wilde weten en nog best wat langer student wilde zijn, ben ik verder gaan studeren. Dus vorig jaar een nieuwe studie, een nieuwe stad en voor het eerst op kamers en nu de nieuwe Coördinator Ontspanning van PAP! Dit is een functie waar ik superveel zin in heb, maar tegelijkertijd is het **een flinke sprong in het diepe**. Want ik moet alles nog leren over het reilen en zeilen binnen de vereniging. Vorig jaar ben ik namelijk geen actief lid geweest bij PAP, al ben ik wel mee geweest op studiereis en eerstejaarsweekend. Ook ging ik regelmatig naar feestjes en mee op excursies. Maar het organiseren van feestjes en borrels bevalt me nu prima! En achteraf gezien had ik vorig jaar gewoon al actief lid moeten worden! Maar dat ga ik dit jaar allemaal dubbel en dwars inhalen en ik hoop jullie snel eens tegen te komen bij een leuke ontspannende activiteit!

De week van...

Ook zo benieuwd naar het werk van onze docenten? Lees hier de week van Hans van Luit.

Maandag 25 september

Zoals gewoonlijk sta ik tussen zes en half zeven op. In huis is het nog stil en de Volkskrant wacht al in de brievenbus. Niets prettiger dan 's ochtends vroeg in alle rust de krant te lezen. Nou ja, dat lezen blijft beperkt tot de koppen en een aantal artikelen. Pagina 1, 3, 5 en economie genieten de voorkeur. Om 7 uur komt de rest van het huis (partner Elli en drie kinderen: Rens, Mara en Ymke) tot leven en is het met de rust en het lezen gedaan. Na het ontbijt met een klaargemaakte lunch om half acht naar de Uithof. Heerlijk, 's ochtends zo'n vijf kilometer fietsen. Weliswaar veel bebouwing onderweg, maar erg weinig stoplichten: in de stad een en op de Archimedeslaan twee. Een van de redenen dat ik zo aan het werk in Utrecht verknocht ben is het dicht bij het werk wonen, dat geeft veel rust. De computer wordt gestart en de e-mails gecheckt. Ik heb me voorgenomen het aantal te tellen voor deze ene week omdat ik het idee heb dat het er heel veel zijn. Bewust heb ik de mails in het weekend - tegen mijn gewoonte in - niet gelezen zodat ik nu nauwkeurig de stand van twee dagen (zaterdag en zondag) kan noteren: 38. De helft kan ik weggooien omdat het reclame of ander niet gewenste post betreft. Hoe komen al die bedrijven en andere afzenders toch aan je mailadres? Veel van die 19 mailtjes wordt wel als SPAM aangemerkt, maar de rest niet. De meeste wel ter zake doende mails print ik uit. Het voordeel van vroeg beginnen is dat je de printer voor je zelf hebt en je de prints niet hoeft te selecteren. Opvallend weinig vragen van studenten dit keer. Ik beantwoord de mailtjes die beantwoord kunnen worden en voor de rest is het een kwestie van veel lezen. Er is ook een mail met aanhangsel bij van Mariët van der Molen waar ik vanmiddag een afspraak mee heb. Dat document moet nog gelezen worden en daar heb ik vanochtend tijd voor. Verder vanochtend een gesprek gehad met Giselle de Leeuw die mij geweldig ondersteunt bij alles wat met de master Orthopedagogiek te maken heeft. Als ik zie wat zij allemaal doet is het me een raadsel dat ik tussen februari en juni dat blijkbaar allemaal zelf er nog bij heb gedaan. Naast de afspraak met Mariët en Marian Jongmans over de voortgang van het onderzoek van Mariët naar het werkgeheugen en de training daarvan bij licht verstandelijk gehandicapten heb ik in feite niet aan iets structureels gewerkt. Hopelijk gaat dat morgen beter.

Zo aan het einde van de dag heb ik volgens mijn agenda geen tijd om aan dit stukje te schrijven maar de werkelijkheid is anders. Ik ben om 16.00 uur gereed om op de fiets naar de stad te gaan waar ik om half vijf een afspraak heb met de voorzitter van de NVO (Nederlandse Vereniging voor Pedagogen en Onderwijskundigen) ware het niet dat een niet zo'n slimme student haar fiets aan een rek maar ook aan mijn fiets heeft vastgeketend met een groot geel beugelslot. Ik kan twee dingen doen: bij de portier een zaag halen maar dan ben ik vast wel een tijdje bezig en dus te laat voor mijn afspraak, of mijn afspraak afbellen, wat anders gaan doen en hopen dat de snuggere student om een uur of zes al naar huis is en ik mijn fiets weer kan gebruiken. Vandaag veel hap snap dingen gedaan: van de 47 mailtjes, waarvan 15 rotzooi, tussen 8 en 18 uur er zo'n 20 beantwoord en/of afgehandeld. Maandagavond is namelijk geen werkavond. Thuis bak ik pannenkoeken en om 21.00 uur rijd ik met de auto naar IJsselstein waar ik twee herenteams van volleybalvereniging VIVES train. Het voordeel van training geven is

dat je zelf niet zo hard mee hoeft te doen en het langer uithoudt. Na het douchen en een pilsje keer ik rond half een huiswaarts en stap iets na enen mijn bed in.

Dinsdag 26 september

Na een avond sporten kom ik wat moeizamer dan anders mijn bed uit. Leeftijd begint een rol te spelen, niet alleen wat betreft prestaties. De gewrichten zijn gevoelig en de spieren werken ook niet echt mee. Vandaag heb ik maar drie afspraken staan en kan tussen alle mails (61 stuks waarvan 11 rotzooi) door aan een boekhoofdstuk, dat ik samen met Paul Leseman schrijf over Nonverbal Learning Disorders, nog wat bijschaven. Een aantal mailtjes bezorgen me kopzorgen. De toewijzing van de studenten aan themacursussen in de master orthopedagogiek verloopt niet geheel vlekkeloos om het maar eens zacht uit te drukken. Daar moet ik dus snel iets aan doen. Ik heb om 10.00 uur een afspraak met Mariët om de op- en aanmerkingen over de door haar op te zetten training nog nader door te spreken. Heerlijk zo'n enthousiaste promovendus die tot op detail uitzoekt wat allemaal gedaan zou kunnen worden in zo'n training. Het is eerder een kwestie van wat bijremmen dan haar aansturen. Verder een afspraak met een student die nog een doctoraalscriptie moet schrijven. Het wordt kort dag want op 1 september 2007 houdt de mogelijkheid op om nog doctoraal af te kunnen studeren. We spreken af dat ze een plan schrijft van wat ze wil en hoe ze dat wil gaan doen. Is dat goed genoeg dan ga ik op zoek naar een begeleider binnen het veld Jeugdzorg. Verder heb ik nog een afspraak met Ruth Cramer de personeelsbeheerder van het instituut. Met haar bespreek ik de mogelijkheden om de gaten die er nog zitten in het begeleiden van stage en thesis van diverse studenten in het veld Jeugdzorg te vullen. We komen er aardig uit mede dankzij het inhuren van een medewerker die al weg is maar nog wel klussen voor het instituut wil opknappen. Om 18.00 uur ga ik naar huis en 's avonds werk ik aan een lezing die ik donderdag moet geven. Daarover donderdag meer. Rond 1 uur stap ik mijn bed in.

Woensdag 27 september

De ochtend begint om 9 uur met een docententeambespreking van de leerstoelgroep Leerstoornissen. Wat me vooral opvalt, is dat we (en dus ikzelf met name) nog te weinig communiceren met collega's om uit te leggen waarom de dingen gaan zoals ze gaan. Docenten zijn en voelen zich overvraagd en geven aan veel te veel tijd in het onderwijs te steken. Iedere keer weer doen we (vanuit het Management Team) een beroep op ieders flexibiliteit, maar daar zijn dus grenzen aan en daar houden we te weinig rekening mee. Ik heb desondanks toch al het idee dat ongeveer de helft van mijn tijd opgaat aan overlegjes tussendoor en het beantwoorden van allerlei vragen, niet alleen van studenten maar ook van docenten, zowel persoonlijk als via email. Ik merk nu ik aan een soort tijdschrijven doe dat er veel zaken voorbij komen waar niet altijd een gewenste oplossing voor is te vinden. Daarna hebben Paul Leseman en ik twee sollicitatiegesprekken met jonge pas afgestudeerde masterstudenten Leerlingenzorg (de nieuwe naam voor het werkveld dat voorheen als Onderwijs bekend stond). Tjeerda Altena gaat ons helaas verlaten en voor de werkgroepen Orthopedagogiek 2, Diagnostiek en Behandeling in Ba2 en stagebegeleiding in de master hebben we dus dringend iemand nodig, ook al omdat er buiten de vervanging van Tjeerda nog gaten zitten in de begeleiding van studenten op hun stageplaats. Dankzij tips van collega's hebben we twee kandidaten opgeroepen. Beide gesprekken verlopen uitermate plezierig en constructief en Paul en ik nemen de beslissing om een van beiden als nieuwe collega aan te nemen. Ik noem nog geen naam want alles moet nog wel eerst formeel geregeld worden. Een opluchting dat we zo snel een op het oog goede vervanger hebben kunnen vinden.

Verder heb ik nog een afspraak met Giselle waarin we samen de knelpunten van het vinden van goede stageplaatsen doornemen. We schrijven een brief aan het MT waarin we pleiten voor het aannemen van een medewerker die zich met de acquisitie van nieuwe stageplaatsen moet gaan bezighouden. Om 16.00 uur staat een teleconferentie met Amerikaanse collega's gepland (het is dan 10.00 uur in de ochtend in Washington). Helaas mislukt tot tweemaal toe de verbinding. Nadat de telefooncentrale me heeft verbonden met het opgegeven telefoonnummer krijg ik iemand aan de lijn die niets met de organisatie die de teleconferentie organiseert te maken heeft. Ook bij de tweede poging krijg ik dezelfde man aan de lijn. Als ik vraag wat zijn telefoonnummer is blijkt dit een nummer in een andere staat te zijn waarvan geen van de cijfers overeenkomt met de cijfers die de telefoniste heeft ingetoetst. Die man zal wel het idee hebben gekregen dat Nederland een soort ontwikkelingsland is waar vanuit ze niet eens een correct nummer in Amerika kunnen bellen. Om 17.00 wil ik de laptop voor het congres van morgen ophalen bij de balie in het Langeveldgebouw. Dit heb ik ruim van te voren online gereserveerd. Bij de balie weten ze van niks. Ze kunnen uiteindelijk wel terug vinden dat de laptop bij het Educatorium opgehaald moet worden. Bij de balie daar aangekomen blijkt men van niets te weten. Er staat zelfs geen reservering in hun computer, terwijl ik dat zelf net wel op het scherm in het Langeveldgebouw heb zien staan. Gelukkig heb ik de uitdraai waarin mijn reservering is bevestigd bij me, dus kunnen ze er niet onderuit. Ondanks dat er formeel geen laptop meer vrij is volgens 'het systeem' en ze mijn reservering volgens 'het systeem' nergens kunnen vinden krijg ik uiteindelijk de laptop mee, het is dan inmiddels half zes en ik ga snel naar huis en om 18 uur rijden Elli en ik naar Hoofddorp om de bruiloft van een neef te vieren. We zien familieleden in de vierde graad zelden en de laatste tijd alleen tijdens begrafenissen. Dus is dit een veel leukere gelegenheid elkaar te treffen. Hij is vandaag getrouwd met een Braziliaanse dus dat is lekker swingen op de muziek van een Braziliaanse band. Niet alleen 's avonds staan we op de A9 in de file van vier kilometer maar ook 's nachts om een uur of 1 in een file van zes kilometer op de A2. Ik ben en blijf gelukkig met een baan op fietsafstand. Oh ja de stand van de mails. Een rustige dag: 44 mails waarvan 11 rotzooi.

Donderdag 28 september

Ik begin om half acht omdat ik vanmiddag naar een congres moet. Ik heb vanochtend twee afspraken met studenten die nog met hun doctoraalscriptie moeten beginnen. Verder heb ik tijd om de mailtjes van gisteravond te beantwoorden en de power point presentatie van vanmiddag te checken. Verder houd ik me bezig met de voorbereiding van het college 'Leerproblemen: dyscalculie' van volgende week donderdag. Ik wil de dia's die ik daar gebruik op tijd op Studion hebben zodat studenten een print mee kunnen nemen naar het college. Ik krijg vanochtend ook nog twee telefoontjes van moeders met een kind bij wie dyscalculie vermoed wordt. In beide gevallen lijkt dit op basis van de telefonische informatie niet het geval en kan ik ze met enkele tips hopelijk enigszins vooruit helpen. Om half een vertrek ik naar Papendal voor het verzorgen van een vier uur durende workshop op de gecombineerde Eurllyaid/BOSK conferentie. Het thema van deze conferentie is hulp aan jonge kinderen met een lichamelijke beperking. BOSK staat voor een vereniging van motorisch gehandicapten en hun ouders. De workshop wordt bezocht door 15 orthopedagogen en intern begeleiders van mytyl- en tylyl-scholen. Met de nodige informatie en na een discussie over de vergelijking van materialen om het beginnend rekenen op gang te helpen sluit ik de workshop om 18.00 uur af. 's Avonds nog een hapje eten en rond 21.00 uur keer ik huiswaarts. Thuis check ik nog even mijn mail en lees nog een interessant artikel in het Tijdschrift voor Orthopedagogiek over kinderen bij wie hoogbegaafdheid en een autismespectrumstoornis samengaan dat

vandaag met de post binnen kwam. Het aantal mails neemt in de loop van de week langzamerhand af: 37 waarvan 9 rotzooi. Rond 1 uur is het bedtijd.

Vrijdag 29 september

Ik begin 's morgens om 8 uur. Ervaring met niet goed functionerende apparatuur maakt wijs, dus ga ik om half negen naar het Ruppertgebouw om in zaal Wit de apparatuur in werking te stellen voor het vierde algemene college in de master Orthopedagogiek. Alles werkt! Het college wordt verzorgd door Herman Meininger. Hij is als adviseur zingeving, identiteit en ethiek verbonden aan de 's Heerenloo zorggroep en verzorgt een college over ethische dilemma's in het orthopedagogische beroepenveld. Zo'n 30 studenten komen te laat binnen en wat mij ook nu weer opvalt is het voortdurende geroezemoes. Herman geeft in zijn college diverse praktijkvoorbeelden en probeert uit te leggen welke dilemma's je tegen kunt komen als orthopedagoog. Blijkbaar is het voor veel studenten niet mogelijk hun aandacht er bij te houden. We hebben stellingen bedacht waarbij je vanuit vier perspectieven het handelen van de orthopedagoog kunt verantwoorden. Wat me dan wel weer deugd doet is dat uit de discussie blijkt dat in ieder geval sommige studenten goed over de stellingen hebben nagedacht en laten zien dat je afhankelijk van het perspectief dat je inneemt hele verschillende beslissingen kunt nemen die het verdere leven van een cliënt en/of direct betrokkenen sterk kunnen beïnvloeden. 's Middags bereid ik het college van volgende week donderdag verder voor, voer een aantal telefoongesprekken, handel mails af en vertrek om 16.00 uur naar huis om de weekendboodschappen te doen en cadeaus voor mijn moeder te kopen. Ze wordt zaterdag 81 jaar, maar we vieren het op mijn verzoek op zondag. Zaterdag zit mijn agenda namelijk helemaal vol en gelukkig is zo flexibel om haar verjaardag een dag later te vieren. 's Avonds kijk ik met mijn jongste dochter naar 'Sterren dansen op het ijs'. Het boeit me niet, maar vind het wel knap wat ze doen. Daarna zet ik nog de laatste puntjes op de i voor de lezing van morgen en lees de laatste mailtjes; vandaag 41 waarvan 14 rotzooi..

Zaterdag 30 september.

Mijn moeder is jarig dus krijgt ze 's morgens in alle vroegte een telefonische aubade. Om half tien stap ik op de fiets naar vergadercentrum la Vie waar ik van 10 tot half 12 een lezing verzorg voor de BOKA. Een vereniging voor Orthopedagogen die zich niet willen conformeren aan de eisen van de NVO. Ik zal hier niet op de stammenstrijd ingaan maar hoop wel dat ze dankzij mijn verhaal bewuster en meer to the point de diagnostiek en behandelingsadviezen op het gebied van rekenproblemen zullen gaan uitvoeren. Daarna snel wat eten en naar Nijmegen. Een oud-college houdt daar zijn afscheidscollege. Jan de Moor en ik zijn beiden in de eerste helft van de jaren tachtig aan de toenmalige Katholieke Universiteit met ons promotietraject bezig geweest. Hij is Nijmegen blijven werken en neemt vandaag afscheid als hoogleraar Orthopedagogiek. Precies zoals Jan is duurt dit afscheidscollege al met al geen uur zoals voorzien, maar twee uur en krijgt hij een Koninklijke onderscheiding als waardering voor al het praktijkgerelateerde werk dat hij heeft gedaan. Op de receptie kom ik veel oud-collega's tegen, bijzonder gezellig. Ik heb het diner afgezegd en ga 's avonds met Ymke (de beide oudsten gaan hun eigen gang) naar het festival van het Nederlandse lied in Vredenburg, want Elli treedt op. Ze zingt in het Utrechtse koor de Steegzangers en dit koor verzorgt zoals ieder jaar weer een prima optreden. Erg ontspannende sfeer met muziek van wisselende kwaliteit van de diverse koren. Om half 2 gaat het licht uit.

Zondag 1 oktober

Om half 10 rijden we met z'n vijven naar Kampen om de verjaardag van mijn moeder te vieren. De club van vrienden wordt als gevolg van de toenemende leeftijd steeds kleiner. Vroeger haalde ik overal stoelen vandaan, maar vandaag de dag kan worden volstaan met de stoelen die voorhanden zijn. 's Avonds om half negen zijn we thuis en tik ik dit stukje voor PAP en lees de stukken voor de MT-vergadering van dinsdag a.s. Weinig mails dit weekend: 24 waarvan 7 zoi. Terugkijkend op de week lijkt het een redelijk normale werkweek van zo'n 60 uur. De bruiloft en de lezing op zaterdag zijn niet standaard, maar ja zo is er elke week wel wat bijzonders en dat houdt het ook levendig en gevarieerd. Wat me bij het nalezen van dit stukje opvalt is dat ik alle gesprekjes in de 'wandelingen' met studenten, collega's, secretariaatsmedewerkers, directeuren en dergelijke maar zijdelings heb genoemd. Dat zijn van die niet geplande veelal kortdurende activiteiten, maar die vaak wel erg informatief en belangrijk zijn. Ik vraag me verder wel af of dit stukje niet te lang is geworden. Als dat al zo is dan verschuil ik me achter het feit dat de redactie me niet een beperking in het maximale aantal woorden heeft voorgeschreven.... En om 24.00 uur zit deze werkweek er ook weer op.

Ideeënbus!

Heb jij ideeën, opmerkingen, aanmerkingen, toevoegingen, of wil je gewoon even iets kwijt? **DAT KAN!** Bij de deur van de PAPkamer hangt nu een hele mooie blauwe BRIEVENBUS die veel honger heeft! Twijfel dus niet om er iets in te stoppen!

Afgestudeerd en nu...

Door Meijke Kolkman en Karien van Buuren

Altijd al willen weten hoe het voelt om afgestudeerd te zijn? En wat je dan allemaal kunt gaan doen? Twee pas afgestudeerde PAP-leden vertellen hier over hun ervaringen:

Meijke Kolkman:

In het diepe gegooïd...

Afgelopen juni ben ik afgestudeerd in de master orthopedagogiek richting onderwijs. Ik werk nu sinds vijf weken als orthopedagoog op een SBO school in De Meern. Tijdens mijn stage werd mijn stagebegeleidster zwanger en ik kon dus blijven om haar zwangerschapsverlof in te vullen. Ook al heb ik vorig jaar veel gezien van haar taken, nu ik het alleen moet doen voelt het wel alsof ik in het diepe ben gegooïd.

Mijn werkzaamheden bestaan uit het begeleiden van leerlingen, leerkrachten en ouders op het terrein van de sociaal/emotionele ontwikkeling van de leerling. Ik heb dus veel te maken met kinderen die gedragsproblemen hebben en thuis en/of in de klas erg moeilijk zijn. Daarnaast is het leuk dat ik ook gewoon meedraai met de dagelijkse onderwijspraktijk en dus bijvoorbeeld ook pleinwacht moet lopen. De afwisseling bevalt me erg goed.

Op de eerste dag als orthopedagoog kreeg ik meteen te maken met alle indicaties die voor de vakantie waren aangevraagd en nu dus afgehandeld moesten worden. Er stond meteen een ouder voor mijn neus die wel eens wilde weten hoe het er nu precies voorstond met de hulp voor haar dochter. Tja... Best lastig om dat uit te leggen als je zelf niet precies weet hoe dat gaat met indicaties. Ook merk ik dat ik teveel wil doen. Als er problemen zijn met een leerling zeg ik al snel dat ze hem/haar wel even naar mij mogen sturen voor een gesprekje. Maar als je dan ineens op 1 middag zes leerlingen moet begeleiden naast de andere dingen die je nog moet doen, is een dag eigenlijk te kort. Tijdens het buitenspelen gebeuren er nogal eens dingen die niet door de beugel kunnen. Ik ben al meerdere malen tussen twee vechtende leerlingen gesprongen om ze uit elkaar te trekken. Als je dan vraagt wat er is gebeurd krijg je twee totaal verschillende verhalen en zie dan maar eens de schuldige aan te wijzen en een gepaste straf te bedenken... De contacten met ouders verlopen prima. Ik merk wel dat ze soms zoiets hebben van: 'En jij gaat ons helpen?!' Maar als ze door hebben dat ik weet waar ik het over heb, is dat gelukkig meestal snel over.

Al met al heb ik het goed overleefd, die sprong in het diepe. Het is vooral een kwestie van 'gewoon doen'. Ik merk dat ik nog veel moet leren en dat vier jaar theorie op de uni een goede basis is maar dat je je moet blijven ontwikkelen om als orthopedagoog de beste en juiste ondersteuning te kunnen bieden.

Karien van Buuren:

En dan ben je amper 22 jaar en ben je afgestudeerd... Terwijl je de afgelopen vier jaar op de vertrouwde universiteit hebt rondgelopen, waar je de tijd gezellig doorbracht met vrienden, kletsen op de PAPkamer, zo nu en dan een college volgen, en af en toe hard blokken voor een tentamen, is nu de tijd aangebroken om jezelf te gaan bewijzen. Maar wat heb je nu eigenlijk geleerd in die vier jaar? Wat kun je nu eigenlijk? En wat wil je nu eigenlijk? De mogelijkheden zijn eindeloos; je kunt verder studeren, je kunt gaan reizen, en je kunt natuurlijk meteen gaan werken. Mijn planning is om nu eerst een jaartje te werken, daarna te gaan reizen en nog verder te studeren, om ten slotte echt aan het werk te gaan. Dit laatste probeer ik zo lang mogelijk uit te stellen. Ik heb dan immers nog zo'n 45 jaar de tijd om te gaan werken. Het komende jaar heb ik er bewust voor gekozen om als groepsleidster op een kinderdagverblijf te gaan werken. Zo heb ik de tijd om na te denken over wat ik wil, ervaring op te doen met kinderen, geld te sparen om te gaan reizen, en leuke dingen te doen, zoals een cursus Nederlandse gebarentaal en vrijwilligerswerk voor het jij+jij project van Kico. Het kinderdagverblijf waar ik nu werk, is een bijzondere groep; ze is onlangs opnieuw gestart, waardoor ik vanaf het begin nauw betrokken ben bij alles. Er komen kinderen van tiener- en allochtone moeders, die een uitkering krijgen en vanuit de sociale dienst verplicht zijn een cursus te volgen, gericht op het zoeken van een baan of het volgen van een opleiding, met het oog op re-integratie in de maatschappij. In dat geval houd je je niet alleen met de kinderen bezig, maar ook met de ouders; heel langzaam probeer je hun vertrouwen te winnen. Dit blijkt een moeilijk proces te zijn: in het begin komen ze samen met de kinderen een uurtje koffie drinken, en na een maand blijven ze nu zo'n 2,5 uur weg. De moeders komen uit moeilijke situaties; zo heb je te maken met meiden van 19 jaar; die alleen hun kind opvoeden; die in de steek zijn gelaten door hun familie; slachtoffer zijn van een loverboy; vrouwen die met hun kind op een kamer van 4 bij 4 wonen zonder stromend water; etc. Dan moet je wel een keer slikken en beseft je hoe goed je het zelf eigenlijk hebt en dat je blij zou moeten zijn met alle mogelijkheden die je zelf hebt...

Karien

Meijke

Eerstejaarservaring

Door Willeke de Bruijn

Mijn 'Utrecht'ervaring begint als ik hier 1 juli kom te wonen. Eindelijk op mezelf, nou ja, samenwonend, dat moet toch wel lekker zijn al die vrijheid! Maar dan blijkt toch dat er naast al die vrijheid ook nog wel meer is. Elke dag moet je er aan denken wat je wilt gaan eten (thuis wordt dat voor je bedacht), het huis moet schoon gehouden worden (ook dat werd voor me gedaan) en natuurlijk moet je elke dag afwassen, iets wat ik ook niet voor de lol doe... zo voel ik me in die eerste weken in Utrecht meer een huisvrouw dan een eerstejaars student! In diezelfde maand werd er ook nog een poging tot inbraak gedaan en hadden we een mierenplaag en liepen de muizen door de kamer te banjeren... je snapt dat ik het na een maand eigenlijk al weer gehad had in Utrecht!

De FI-week begon en vol goede moed ging ik met de bus naar de uithof toe. Het bleek dat ik niet de enige was die hier naartoe wilde. Wat ongelooflijk veel mensen die hun best doen om op tijd te zijn voor de studie! IJverig hoor! Elke 3 minuten rijdt er een bus afgeladen vol richting uithof, dat is wel wat anders dan een bus dat elk half uur rijdt in de spits... ja, dat is dan weer wat ik gewend ben... En dan de uithof zelf, wat enorm! Ik voelde me net een brugklasser, alleen zonder grote boekentas.

Toen de studie begon werd het pas echt wennen. Mijn werkgroep kende ik al een beetje, maar daar hield het dan wel mee op. Het eerste hoorcollege moest ik mij inhouden niet telkens te zeggen; 'oh ja joh?', 'goh, is dat echt zo?' en 'wat interessant!', want ja, alles wat ik hoorde was gewoon leuk en interessant om te weten. Wat mij vooral opviel waren al die nieuwe begrippen die genoemd werden. Lichtelijk in paniek en met 2 woordenboeken en een vertaalsite op internet bij de hand begon ik de boeken en artikelen door te nemen voor wat we die week moesten doen.

Nu, een paar weken later, weet ik al meer wat er van me verwacht wordt en werkt dat een stuk relaxter. Aan de andere kant heb ik ook al in mijn achterhoofd de tentamens zitten en denk ik dat ik voor die tijd nog lang niet genoeg weet..

Dat studenten een relaxed leventje hebben is dus niet zo, misschien leuk om een keer onderzoek naar te doen... maar wordt het dan een fixed of flexible onderzoek en kwalitatief of kwantitatief... en wat was het verschil ook al weer hier tussen!?!?! Laat ik maar snel weer de boeken in duiken en hopen dat het nog lang duurt tot november!

Lenneke's ervaringen in Peru

Lenneke Gebruers (oud-bestuurslid van PAP) woont, werkt en reist een half jaar door Zuid-Amerika. Een unieke ervaring, die heel interessant is voor pedagogiekstudenten! Via de PAPeras houdt ze ons daarom op de hoogte van haar ervaringen.

Hoi allemaal! Hier een bericht vanuit Cusco, Peru, de plaats waarvoor ik Utrecht tijdelijk heb ingeruild! In het kader van het Xplore-programma van Joho ga ik in de maanden oktober en november 2 maanden vrijwilligerswerk doen in een centrum voor kinderen met ondervoedingsproblematiek (tussen de 0 en 6 jaar). Op dit moment ben ik bezig met m'n laatste week Spaanse cursus. Vloeiend spreken is nog wat lastig, maar het verstaan gaat al berst aardig!

Vorige week heb ik een bezoek gebracht aan het project. Het zag er redelijk netjes uit, maar wel een groot verschil met de luxe kinderdagverblijven in Utrecht! Lege ruimtes, waarin zo'n 20 kinderen rondlopen met 1 `mama` als leiding. De kinderen komen uit de armste gezinnen van Cusco, veel van hen wonen in huisjes hoog in de bergen. Door het gebrek aan voeding zijn velen van hen achter in hun ontwikkeling, zowel fysiek (de oudste van 6 lijken wel op de peuters in Nederland) maar vooral ook mentaal. Aan mij de taak om leuke activiteiten te bedenken waarmee de kinderen op verschillende manieren gestimuleerd worden. Door de ondervoeding is er weinig concentratie, dus dat wordt een uitdaging. Daarnaast zal ik helpen met voeden, wegen en het verstrekken van informatie aan ouders. Ik hou jullie op de hoogte!

Leven in Cusco is een verhaal apart, vol tegenstellingen. Het was de hoofdstad van de Inca's en daarom één van de grootste trekpleisters van Peru. Toerisme is de belangrijkste inkomstenbron, waardoor je overal barren, restaurants etc. hebt. Heerlijk om na een dag studeren achteruitgezakt een gratis film te kijken of wat te gaan eten.

Toerisme brengt echter ook een `keerzijde` met zich mee. 50% van de Peruaanse bevolking leeft onder de armoedegrens, en waar valt het geld te halen? Juist! Je kunt

nergens lopen zonder aangesproken te worden door jonge kinderen die je fingerpuppets of postcards willen verkopen. Niet erg en meer dan logisch, maar wat doe je...? Kinderen brengen geld in het laatje voor families, maar door iets te kopen weet je dat je het in stand houdt. Kinderen gaan dan niet naar school. En wordt het geld gebruikt voor eten voor het kind, of verdrinkt vader het in een van de plaatselijke cafés? Niks kopen lijkt dus een optie, maar aan de andere kant weet je dat kinderen niet thuis mogen komen zonder geld, of wanneer ze dit wel doen vaak bont en blauw geslagen worden. Hoewel scholen gratis zijn, zijn alle benodigdheden (zoals schriften en een uniform) veel te duur, waardoor kinderen uit de armste gezinnen toch niet naar school kunnen. Het geld wat opgebracht wordt met de verkoop wordt gebruikt om te overleven... Lastig dus!

Wil je wat meer lezen over het Xplore-programma, kijk dan eens op www.joho.nl. Mijn belevenissen in Cusco (en de reis in Bolivia, Chili en Argentinië de 3 maanden daarna) zijn te volgen op het Internet: <http://len.johojournal.nl>. Heb je tips voor activiteiten met de kinderen, of andere dingen te melden, graag! len_peru@hotmail.com.

Tot later! Groetjes, Lenneke

Nieuws vanuit de Studentenspraak

Beste studenten,

Wij zijn Sanna van Hoogdalem, Ingeborg van Trooijen, Marieke Jansen en Dineke van Klinken. Wij zijn derde- en vierdejaarsstudenten en samen zijn wij de studentleden van de opleidingscommissie (OC) van Pedagogiek. In de opleidingscommissie zitten ook enkele docenten. Als studentleden komen wij op voor de belangen van studenten (jullie dus!) en willen zo de kwaliteit van de opleiding goed houden en verbeteren. Als studenten klachten hebben over het onderwijs kunnen ze die bij ons kwijt, zodat wij kunnen proberen verbetering in de situatie te brengen.

Een belangrijke taak van ons is het evalueren van cursussen. Dit doen wij door panelgesprekken te organiseren aan het einde van elk blok. Zo komen wij te weten wat er goed gaat en vooral, wat niet. De evaluaties van cursussen en ook masters worden dan besproken in de opleidingscommissie. De resultaten worden ook doorgestuurd naar het Managementteam (MT), waarin Elske de Jong onze opleiding vertegenwoordigt. Met cursusevaluaties wordt dus echt wat gedaan!

Voor het komende studiejaar hebben we weer veel plannen. Uiteraard gaan we weer panelgesprekken organiseren. Ook willen we de inspraak meer bekendheid geven onder studenten en jullie op de hoogte houden van waar wij mee bezig zijn en wat we al bereikt hebben. We hebben voor dit jaar twee thema's waar we veel aandacht aan zullen besteden, namelijk actief studeren en keuzevrijheid. Vooral het laatste thema is een onderwerp dat veel problemen en klachten van studenten oplevert. Het is niet altijd mogelijk om de vakken te volgen die jij wilt, door ingangseisen, timeslots enz. Hier willen we aan gaan werken.

Wij kunnen ons werk niet doen zonder jullie hulp, namelijk ons vertellen welke problemen je tegenkomt in je opleiding! Ook willen we je van harte uitnodigen om naar de panelgesprekken van de cursussen die je volgt te komen, zodat wij weten wat er beter kan bij Pedagogiek. Voor deze panelgesprekken zijn wij op zoek naar een vaste groep studenten die met ons de cursussen willen evalueren. Om je op te geven kun je ons mailen.

Hoe kun je de studentleden van de OC Pedagogiek bereiken?
De OC Pedagogiek kun je bereiken door te mailen naar

ocpedagogiek-studenten@fss.uu.nl

Daarnaast kun je ook mailen naar studenteninspraak@fss.uu.nl. De Parlementair Overleg Coördinatoren (Poco's) kunnen je dan in contact brengen met de studentleden van de OC Pedagogiek. Je kunt ook telefonisch contact opnemen via 030-2532956 of binnen lopen bij de SGS-kamer (E050, Langeveldgebouw). Vraag naar Hanna, Hilde of naar één van de andere bestuursleden van de SGS.

*De studenten van de OpLeidingsCommissie en het ManagementTeam
v.l.n.r. Sanna, Ingeborg, Marieke, Elske en Dineke*

PAPcielig

Door Elske de Jong

Waarschijnlijk hebben jullie al wel het een en ander gehoord over PAPcie-leden. Toch wil ik op deze manier nog een keer de term PAPcie-lid onder de aandacht brengen. Een PAPcie-lid is iemand die samen met andere leden en het bestuur de activiteiten van PAP mogelijk maakt. Al die leuke excursies, borrels en feesten organiseren zichzelf natuurlijk niet. Daarom zijn we altijd op zoek naar leden die het leuk vinden om naast hun studie nog iets extra's te doen en hierdoor mensen te ontmoeten. PAPcie-lid zijn hoeft niet veel tijd te kosten en is daardoor prima te combineren met je studie.

Wij zijn zo blij met al onze lieve PAPcie-leden dat we ook iets voor jullie willen terugdoen. Zo organiseren we 1 à 2 keer per jaar een PAPcie-leden uitje en krijg je voor elke commissie die je ondersteunt

een gratis excursie (of andere activiteit) cadeau. Hieronder zal ik de commissies toelichten, zodat je hoop ik een beeld krijgt van wat het inhoud om in een commissie mee te draaien. Voor meer informatie kan je van maandag t/m donderdag van 10.30 tot 17.00 uur terecht op de PAPkamer (Langeveld, H115).

De **Lezeo-commissie** organiseert interessante videomiddagen en lezingen op pedagogisch gebied (bijvoorbeeld een lezing over adoptie).

De **LSPOD-commissie** zorgt ervoor dat honderden studenten interessante en leuke workshops kunnen volgen op de Landelijke Studenten Pedagogiek en Onderwijskunde Dag. Vorig jaar waren er bijvoorbeeld workshops over epilepsie, de Cliniclowns, ministerie van OCW, jeugdpolitie enzovoort.

De **Exco** organiseert rondleidingen bij instellingen als Eikenstein en Den Engh. Maar ook naar Stichting SAM, het UMC, de onderwijsinspectie enzovoort.

De **Tripcie** zal ook dit jaar weer een studiereis verzorgen naar een nog te kiezen stad in Europa! Daar zullen we dan onder andere instellingen bezoeken, maar ook leuke ontspannende activiteiten ondernemen!

De **Promosie** zorgt voor de promotie van alle activiteiten die PAP organiseert. Zo maken ze posters, flyers en zorgen er zo voor dat PAP bekend is bij de pedagogiekstudenten.

De **FeBo-commissie** is een afkorting voor de Feest en Borrelcommissie. Een aantal keer per jaar organiseert deze commissie leuke borrels en feestjes!

De **PAPerascie** zet vier keer per jaar ons verenigingsblad de PAPeras in elkaar. Deze wordt gevuld met leuke stukjes over alle activiteiten van PAP, interviews met docenten, de horoscoop en nog veel meer!

De **Uitjes-commissie** regelt leuke uitstapjes ter ontspanning voor de gestreste student. Voorbeelden zijn een kroegentocht, een avondje naar het casino of een Paasontbijt.

De **Lustrumcie** is speciaal voor ons lustrumjaar opgerichte commissie. PAP bestaat namelijk 5 jaar en dat willen we vieren! Dit doen we tijdens onze lustrumweek, maar deze moet nog wel georganiseerd worden!

De **Webcie** maakt de website van PAP de moeite van het bezoeken waard, met actuele nieuwtjes en de laatste foto's van activiteiten.

De **Kas-commissie** heeft de mooie taak de financiële huishouding te controleren zodat alle cijfertjes kloppen.

De **Alumnicie** is een nieuwe commissie, opgericht voor en met oude leden van PAP. Zij zorgen dit jaar voor leuke activiteiten, zodat mensen na hun studie nog steeds betrokken blijven bij PAP!

Excursie naar het UMC

Irene Jansen

Vrijdag 23 juni 2006 zijn we met PAP een kijkje gaan nemen op de afdeling kinderpsychiatrie van het UMC. Ik was erg benieuwd, aangezien ik hier nog weinig vanaf wist. Binnen

de opleiding hoor je wel geluiden over allerlei instellingen, maar eigenlijk nooit over diagnostiek of behandeling in een ziekenhuis. Bij het woord psychiatrie (en zeker in een ziekenhuis) had ik vooraf het idee dat de behandeling hoofdzakelijk op medicijnen gericht zou zijn. Toen echter een van de orthopedagogen die daar werkzaam was ons wat algemene info over deze afdeling gaf, kwam ik er al snel achter dat dit niet helemaal klopte. De psychiater was hier dan wel de hoofdverantwoordelijke (dus niet psycholoog of orthopedagoog), maar er wordt echt niet alleen gebruik gemaakt van farmaceutische therapie. Ook vele andere, zoals bijvoorbeeld ouderbegeleiding en individuele gedragstherapie vormen hier een belangrijk deel van de behandeling. Behalve behandeling wordt er ook veel diagnostiek en wetenschappelijk onderzoek verricht.

Nadat de orthopedagoge klaar was met haar presentatie, mochten we een kijkje gaan nemen in een observatiekamer. Erg interessant om te zien, vooral omdat er gebruik werd gemaakt van een 'one-way screen'. Binnen in de observatiekamer leek dit een doodgewone spiegel, terwijl je in het observatiegedeelte alles letterlijk kon verstaan en kon zien! De kinderen zelf hebben we niet meer kunnen zien, wat erg begrijpelijk was. Maar al met al was het erg interessant om hier eens geweest te zijn!

Universitair Medisch Centrum
Utrecht

Zorgen voor mensen

FI-week

Door Marijke van der Wel en Lisette Joppen

Maandag 4 september was het dan zover: De FI-week was aangebroken! Voor velen de eerste week als student aan de universiteit. Het programma was echter meteen al goed vol. Maandag een rondleiding door de belangrijke gebouwen en praatjes van de verschillende studieverenigingen, waaronder natuurlijk PAP! Vele groepjes kwamen langs in onze PAPkamer om te horen wat de studievereniging PAP zoal te bieden heeft. Soms was het even proppen om iedereen in de kamer of in ieder geval binnen gehoorsafstand te krijgen, maar het lukte bijna altijd! De eerstejaars wisten niet altijd wat ze konden verwachten, maar wij als kandidaatsbestuur ook niet! Zomaar wat vertellen over PAP aan een groep studenten van rond de 20 man (of eigenlijk merendeel vrouw). Maar wij vonden het zeker geslaagd en leuk om te doen!

De volgende dag begon meteen druk met het voorbereiden van de IFO-markt. Alle tafels en stoelen uit de tentamenzaal Bèta moesten naar de zijkant van de zaal gesjouwd worden. Daarna konden de kraampjes opgebouwd worden en werd een saaie kraam omgetoverd tot een echte PAPkraam. Deze was van verre al te herkennen aan alle posters en de kleuren groen en blauw. Iedereen die informatie wilde, kon deze natuurlijk van ons krijgen! Tussendoor was er ook nog het PAPpraatje in het Theatron. Hierbij hield onze (toen nog) kandidaatsvoorzitster Elske een praatje over wat PAP inhoudt en doet. Daarnaast leverde Elly van Laarhoven een leuke en interessante bijdrage door over onder andere Eikenstein te vertellen. Na afloop kreeg iedereen een zakje snoep in natuurlijk de groene PAPkleur!

En alsof de eerste twee dagen van de FI-week nog niet intensief genoeg waren, volgde op woensdag de groepsdag. Een dag waarbij flink wat van iedereen z'n conditie gevraagd werd! De spieren waarvan je niet wist dat je ze had werden flink belast, maar ook de lachspieren kwamen goed aan hun trekken! Met PAP stonden wij bij het spel 'Glij veilig of glij niet', een leuk spel waarbij iedereen op de skilatten stond. Wij hebben ons in ieder geval goed vermaakt!

Donderdag hadden wij een rustig dagje. Hoewel, wij hadden het druk met het voorbereiden van het eerstejaarsweekend. Ook leuk natuurlijk! Al met al was het voor ons een drukke maar geslaagde FI-week en we hopen dat alle eerstejaars het ook naar hun zin hebben gehad. Heb je ondanks alle informatie tijdens de FI als eerstejaars (of als tweede, derde, vierde of vijfdejaars) toch nog vragen of heb je gewoon zin in een praatje, dan zien we je graag op de PAPkamer!

Aftrapborrel

Anoniem

'Aftrapborrel' stond er op de posters die overal door de gebouwen van de universiteit hingen. Lokaal 134 in het Ruppertgebouw. Waar zal dat zijn vroeg ik mij af. Het Ruppert ken ik wel, maar die is zo lang en waar zullen dan al die lokalen zitten? Ik besloot maar gewoon op zoek te gaan.

Gelukkig werd ik al snel geholpen door briefjes die er ineens op mysterieuze wijze hingen. Zij wezen mij de weg naar het lokaal 134, ik ging een trap op en kreeg het idee nu toch echt in de buurt te zitten. Er klonk muziek uit één van de lokalen en er hingen slingers aan de deur, dat moest een teken zijn. Ik besloot naar binnen te lopen en te kijken wat er aan de gang was.

Dit moest de Aftrapborrel van PAP zijn, er stonden 5 enthousiaste meiden met blauwe shirts iedereen te verwelkomen met blauwe en groene drankjes. Er waren al een aantal mensen, dus daar ging ik gezellig bij zitten. Er werd druk gekletst en gelachen. Alle vakantie verhalen kwamen op tafel en er was ook voldoende ruimte zodat iedereen zijn of haar plannen voor het komende jaar met elkaar kon delen.

Toen ik het lokaal weer verliet had ik nog steeds een glimlach op mijn gezicht. Dit ga ik vaker doen, dacht ik bij me zelf. Gezellig naar een borrel van PAP! Ik kan niet wachten tot ik de volgende posters weer zie verschijnen.

Interviewtjes

Willeke de Bruijn, 1^e jaars, 22 jaar

Wat vind jij de belangrijkste sprong in het diepe die jij gemaakt hebt?

Mijn eerste vakantie zonder mijn ouders was een grote sprong in het diepe. Ik heb samen met een vriendinnetje door Oost-Europa getreind, zonder te weten waar we de volgende dag zouden zijn.

Ook het stoppen met de PABO in Zwolle is een grote sprong geweest. Ik ben hier begonnen zonder Utrecht te kennen en ik woon ook al direct op kamers. Ik heb dus een hele nieuwe start gemaakt!

Voor wie of wat zou jij een sprong maken vanaf een tien meter hoge duikplank als jij diegene/datgene hiermee kan helpen?

Hele goede vrienden, daarvoor zou ik die sprong maken. Ook voor mijn familie natuurlijk! Ik heb op dit moment niemand die ik daarmee zou kunnen helpen.

Welke sprong in het diepe vond jij het engst om te nemen?

De eerste vakantie zonder mijn ouders. Ik was zeventien en reisde een maandlang met dat vriendinnetje door Oost-Europa! Ik heb dat een maand gedaan. Het was heel eng, maar ook heel leuk. Ik heb hierdoor erg veel over mezelf geleerd!

Nanja Bult, 1^e jaars, 19 jaar

Wat vind jij de belangrijkste sprong in het diepe die jij gemaakt hebt?

Mijn grootste sprong in het diepe is dat ik ervoor gekozen heb hier te gaan studeren. Een nieuwe stad, een studie, hier aan de universiteit.

Voor wie of wat zou jij een sprong maken vanaf een tien meter hoge duikplank als jij diegene/datgene hiermee kan helpen?

Familie en vrienden die ik daarmee zou kunnen helpen, daarvoor zou ik een sprong maken!

Welke sprong in het diepe vond jij het engst om te nemen?

Ik ben met mijn vriend met de trein, de Thalys, naar Frankrijk gereisd. Mijn ouders zaten daar al en wij zijn hen achterna gereisd met de trein.

Alexandra & Nanja

Alexandra Cortan, 1^e jaars, 22 jaar

Wat vind jij de belangrijkste sprong in het diepe die jij gemaakt hebt?

Ik ben gestopt met een andere opleiding. Ik heb een jaar HBO Pedagogiek gestudeerd in Nijmegen. Nu ben ik dus hier begonnen.

Voor wie of wat zou jij een sprong maken vanaf een tien meter hoge duikplank als jij diegene/datgene hiermee kan helpen?

Ik heb op dit moment niemand die ik ergens mee kan helpen. Als ik het zou kunnen doen voor iemand zou het voor mijn ouders, zussen of andere familieleden zijn. Wat ik daarmee terug zou krijgen is voor hen.

Welke sprong in het diepe vond jij het engst om te nemen?

Ik ben op vakantie geweest naar Kroatië, mijn ouders komen daarvandaan. Ik ben helemaal alleen daarnaar toe gereisd, dat was heel spannend. Ik heb mezelf leren kennen en ben daardoor veel zelfstandiger geworden.

Roel Damhuis, 2^e jaars, 19 jaar

Wat vind jij de belangrijkste sprong in het diepe die jij gemaakt hebt?

Mijn keuze voor deze studie. Ik wist dat ik een sociale studie wilde doen en heb toen op de gok voor deze studie gekozen. Nog steeds twijfel ik wel eens, maar ik vind het tot nu toe nog steeds leuk!

Voor wie of wat zou jij een sprong maken vanaf een tien meter hoge duikplank als jij diegene/datgene hiermee kan helpen?

Er is een familie die ik ken, en die moeder daarvan, daarvoor zou ik die sprong maken. Zij is zó lief! Meteen zou ik springen. Ik zou haar verwennen met lieve en leuke dingen, dat verdient ze!

Welke sprong in het diepe vond jij het engst om te nemen?

In de tweede klas op de middelbare school heb ik in een musical gespeeld. Het waren vier shows met in het totaal ongeveer 2000 mensen. Ik had een van de grotere rollen! Spannend maar uiteindelijk héél cool!

Verslag eerstejaarsweekend

Vrijdag

Door Elske de Jong

Vandaag gaan we op eerstejaarsweekend. Om 17.30 uur verzamelen we op het trefpunt. We vertrekken met de trein naar t Harde, een plaats vlakbij Zwolle. De reis duurt een uurtje, wanneer we op het station aankomen staan er al mensen klaar om onze bagage op te halen. We moeten namelijk nog heel eind lopen en dat is natuurlijk prettiger zonder bagage. Het is ongeveer een half uur lopen, maar dat is ook een goede manier om elkaar alvast een beetje te leren kennen. Uiteindelijk komen we dan toch aan bij de locatie. Gelukkig krijgen we gelijk wat te drinken aangeboden, dat kunnen we ook wel gebruiken na zo'n lange wandeltocht. Nadat we allemaal ons plekje in de slaapzaal gevonden hebben en de luchtbedden opgeblazen gaan we nu proberen elkaars naam ook echt te onthouden door middel van verschillende spelletjes.

Vervolgens worden er groepjes ingedeeld. Ineens worden we opgeschrikt door twee maffe meiden in heel rare kleding. Ze beginnen de uitleg van het volgende spel te schreeuwen, maar door de heersende chaos bij de eerstejaars, kan eigenlijk niemand dit verstaan met als consequentie dat niemand weet wat eigenlijk de bedoeling is van het spel. Maar daar heeft de jury geen medelijden mee, dit is

namelijk het chaospel! Nou chaos is het zeker, mensen spelen vals, de jury is om te kopen door geslijm en de regels veranderen waar je bij staat. Eindelijk was de chaos weer een beetje voorbij en kunnen we weer wat tot rust komen met lekkere broodjes knakworst. Hierna doen we nog een spel

waarvoor we allemaal onze theedoeken als een blinddoek om moeten knopen. In totale duisternis lopen we hand aan hand het gebouw uit, niemand weet waar naar toe. Vervolgens moeten we met onze handen via een lint (met ondefinieerbare spul) door het bos lopen. Dat is niet altijd even fijn, maar wel erg grappig! Nadat iedereen de handen heeft gewassen, drinken we nog wat met elkaar en gaat één voor één iedereen naar bed.

Zaterdagochtend

Door Marije Potters

Na de eerste nacht een paar uur te hebben geslapen, moesten we al weer vroeg uit de veren voor de eerste, actieve dag. Om half tien stonden we allemaal klaar om, na het ontbijt, te beginnen aan een fotospeurtocht. We kregen een overzicht van foto's mee, een paar enveloppen en een appel. Het was de bedoeling dat we aan de hand van de

foto's zagen waar we heen moesten lopen en dan ondertussen de opdrachten maken die in de enveloppen zaten. De appel zorgde wel voor de leukste opdracht; ruilen voor steeds leukere dingen. Ons groepje was goed op dreef, na een half uur haalden we al een groep in en het ruilen aan de deuren ging ook goed. De opdrachten uit de enveloppen waren erg leuk, en we hadden ook veel hulp nodig van de inwoners van 't Harde. Een potje voetballen met zo veel mogelijk mensen bijvoorbeeld. Ook kwamen we af en toe rare mensen tegen, verkleed als heks of Sneeuwwitje. Die hadden voor ons ook opdrachten, zoals het 'voelen' in afgesloten bakjes en daar een sprookje bij verzinnen. Wat lastigere opdrachten waren het verzinnen van een eigen sprookje en een PAP-liedje, maar dat was door iedereen goed gedaan. Na het vele ruilen, waren we eindelijk tevreden met een fles Caneï, een doos borrelglazen en een artistiek beeldje (te bewonderen op de PAP-kamer!!). En dat voor een appel! Een ander groepje had zelfs een hele zware stoel, een magnetron en een leen-geit. Over het algemeen een geslaagde speurtocht!

Zaterdagmiddag- en avond

Door Nelina Meiboom

Aan mij de eer om een stukje te schrijven over zaterdagmiddag en – avond; wat mij betreft het leukste deel van het EersteJaarsWeekend 2006! Eigenlijk was het hele weekend supergeslaagd, je kunt er niet

onderuit om mensen te leren kennen. En dat is, naast veel plezier en ontspanning, een handige bijkomstigheid!

Zaterdagmiddag kan ik toch wel het meest actieve deel van het weekend noemen. Na een goed verzorgde lunch (die we overigens hard nodig hadden na de lange wandeling) werd ons verteld dat we kleren aan moesten doen die vies (en nat..) mochten worden. Op de planning stond het spel: 'Levend Kolonisten van Catan'. De bedoeling was dat je als groepje zo snel mogelijk van de ene kant naar de andere kant van het speelbord ging. Dit moest je doen d.m.v. het leggen van straten. Die kon je weer kopen door kaartjes met grondstoffen in te leveren. Die kaartjes kon je verdienen bij verschillende spelletjes: touwtje springen, bal omhoog houden, hints, pictionary en natte theedoek doorgeven (dit werd later appeltje lopen omdat het wel een héél vochtig spel bleek te zijn..). Naast straten

bouwen kon je ook blokkades leggen, om een ander groepje lekker dwars te zitten. Dit spel leverde zeer fanatieke deelnemers op. Hoe hoger de score bij de spellen, hoe meer grondstofkaartjes je kreeg. We werden erg gestimuleerd door de organisatoren, die al even fanatiek aanmoedigden. Helaas waren de grondstoffen voor het bouwen van straten gering. De grondstoffen

om blokkades mee te leggen waren er daarentegen in overvloed. Dit had als gevolg dat het op kop liggende team zo'n 13 blokkades op zijn weg had liggen. Dat was een beetje veel van het goede; op deze manier zou het spel dood lopen. Dus blokkades leggen werd verboden. Ons groepje lag net iets achter op het winnende team en had minder blokkades; dat was ook de reden dat wij uiteindelijk hadden gewonnen. Maar we hadden ook wel héél fanatiek touwtje gesprongen en ballen hooggehouden, dus naar mijn idee was het dik verdiende winst!

Na dit spel kregen we even de tijd om ons op te frissen voor het eten en om de opdrachten van de fotospeurtocht nog even af te maken. We moesten het voorwerp dat we hadden geruild voor een appel gebruiken in een toneelstukje. Het voorwerp moest te maken hebben met een sprookje. In het toneelstukje moesten de personages voorkomen waarin de groepsleden verkleed waren. Ook moest er een lied geschreven worden, waar de woorden 'PAP', 'EersteJaarsWeekend' en 'Fairy Tales' in voorkwamen. Wij hadden de appel geruild voor een pompoen, jeu de boules ballen en een geitje. Het geitje was enkel

geleend en hadden we dus weer teruggebracht. Met onze personages en voorwerpen wisten we niet goed raad, met als gevolg dat ons toneelstuk nogal onsamenhangend en vreemd werd, maar goed. Ons lied echter, was redelijk geslaagd!

We waren nog druk bezig met oefenen voor het toneelstuk toen we gingen eten. Ik kan het zonder twijfel een heus diner noemen! Alles was in sprookjesstijl; het zag er echt heel gezellig uit. Twee bestuursleden hadden zo ongeveer de hele middag voorbereidingen getroffen en dat was te merken ook. Het smaakte ook prima. Een beetje jammer was dat de oven op een gegeven moment kapot ging. Maar goed, daar doet niemand wat aan. Het bedierf de pret niet.

Na de maaltijd hadden we nog even rust en daarna gingen we gezellig bij elkaar zitten om alle liedjes en toneelstukjes te presenteren. Het was een erg lachwekkend resultaat. De groepjes hadden veel verschillende dingen bedacht. 't Ging ook lekker vlot, waardoor iedereen alle aandacht voor elkaar had.

Nadat alles gepresenteerd was, gingen we buiten bij een kampvuurplaats een spel spelen. Eerst deden we een poging het kampvuur aan te krijgen en dat lukte best aardig! Ik geloof dat de (drie..) mannen niet eens geholpen hebben! Het spel dat we

vervolgens gingen doen was een vorm van moordenaartje. Iedereen kreeg een kaartje, waar opstond wat hij of zij was: geitje, wolf of waarzegger. Onder alle deelnemers zouden er uiteindelijk drie wolven en één waarzegger zijn, de rest geitje. Het spel leek me nogal ingewikkeld, maar Corine zei dat je het gewoon moest spelen en inderdaad, al doende ontdekte ik

dat er heel veel dingen 'achter' zaten. De wolven vermoorden de geitjes, maar je wist niet wie wolf was. Als geitjes kon je een poging doen een wolf weg te stemmen, maar vaak bleek dat je een geitje wegstemde. Wat het ook spannend maakte was, dat je de ene ronde een bepaald persoon wél kon vertrouwen en de andere ronde weer

niet. Soms liep de spanning behoorlijk hoog op! Dit spel ga ik zeker te weten onthouden; echt heel gaaf!

Na het spel een aantal keer gespeeld te hebben ben ik naar binnen gegaan om alvast m'n bed en benodigde spullen klaar te leggen, omdat er al een paar gingen slapen. Toen ik terugkwam bij het kampvuur was het merendeel het spel 'Ranonkeltje' aan het doen. Ik kon zo meedoen, uitleg was niet nodig werd me gezegd. Daar snapte ik niks van, maar vooruit.. Al snel bleek dat het een vorm van een spel dat ik eens gespeeld had ('Black Magic') was. Tenminste, ik herkende er wat van. Iemand in de kring zei een gedichtje op, waar de anderen

heel goed naar moesten luisteren. Vervolgens ging iemand anders de kring uit. De persoon die het gedichtje had opgezegd gaf een 'willekeurig' persoon in de kring een hand en ging weer zitten. De persoon die weg was gegaan werd teruggeroepen en gaf, warempel... dezelfde persoon een hand!! Ik heb een aantal theorieën bedacht hoe diegene dat nou kon

weten. Maar steeds bleek deze toch weer niet te kloppen. Het was behoorlijk frustrerend, want de mensen die het wel wisten lieten niks los en bleven maar geheimzinnig doen. Gelukkig ben ik niet heel lang gefrustreerd gebleven, na een tijdje had ik de juiste theorie ontdekt. Vanaf dat moment kon ik zelf net zo irritant doen als de anderen voorheen bij mij hadden gedaan. Langzaam maar zeker kwamen er steeds meer mensen achter en de anderen werden alleen maar gefrustreerder. Ze moesten en zouden erachter komen (het werkt écht verslavend!). Het gevolg was dat we tot een uur of drie buiten bij het kampvuur het gedichtje hebben opgezegd en mensen een hand hebben gegeven. Totdat de volhouders er ook achter waren. Nu konden ook zij, zonder verdere frustraties, lekker gaan slapen. Al beloofde het een kort nachtje te worden!

Zondag

Door Annemarie Kranenburg

Zondag stonden we gelukkig wat later (maar ook weer wat brakker) op dan de ochtend ervoor. Na het ontbijt mochten we alle zoi gaan opruimen&schoonmaken. Vooral dat laatste was nogal hard nodig, want eigenlijk al het hele weekend kwamen er zeer verdachte

geuren uit de toilet-/douche-/wastafelhokken drijven. Daarna deden we nog een tijdje Ranonkeltje tot de laatste slimmeriken doorhadden wat de grap was. En intussen vielen de laatste slachtoffers bij het Woordontfutselen (thanks iedereen voor de hulp;)). Na de

lunch verspeelden we onze laatste restjes energie met Levend Tafelvoetbal en deden de echte diehards nóg een paar rondjes Ranonkeltje. Maar toen was het feest toch echt afgelopen en moesten we afscheid nemen. Ik vond het een ontzettend gezellig weekend, PAPmensen bedankt! Tot op de EJW-reünie everybody!!

Enkele reacties van deelnemers van het EJW:

Ranonkeltje bleef in mijn hoofd...!

Het was gewoon superleuk!

Iedereen van PAP was super enthousiast!

Ontzettend gezellig!

Het was echt een groep!

MEE

Door Marlies Maes

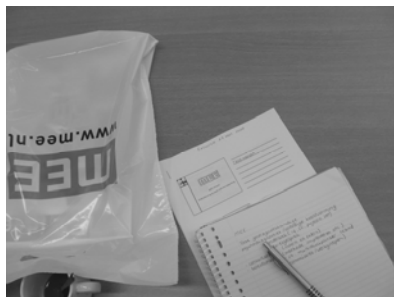
Maandag 25 september 2006

Om tien voor 7 gaat de wekker af, twee uur eerder dan gewoonlijk. Met moeite open ik mijn ogen en strompel naar de badkamer. 40 minuten later cross ik naar het station. Veel te vroeg natuurlijk sta ik in Utrecht. Al kan ik nu wel in alle rust het trefpunt opzoeken: onderaan de roltrap bij de streekbussen. De plek is snel gevonden en niet veel later komen ook de anderen. We zijn maar met een kleine groep. Bus 138 brengt ons vervolgens, ondanks de eerste rit van onze chauffeur, zonder problemen naar de plek van bestemming.

Na even in de wachtkamer gezeten te hebben, worden we opgehaald door twee medewerksters van MEE. Onder het genot van een kopje koffie/thee en een koekje luisteren wij aandachtig naar hun verhaal.

'MEE Utrecht. Ondersteuning bij leven met een beperking. Levenslang en levensbreed.' MEE is geen afkorting, maar staat voor MEEdenken, MEEdoen, MEEhelpen enz. MEE is laagdrempelig, onafhankelijk en gratis. MEE is er voor allerlei mensen; mensen met een lichamelijke of verstandelijke handicap, mensen met een vorm van autisme, een chronische ziekte, een zintuiglijke beperking, voor mensen met niet-aangeboren hersenletsel, voor kinderen met een ontwikkelingsachterstand, maar ook voor ouders/verzorgers, familie, burens en alle andere betrokkenen. MEE biedt informatie, advies, cursussen en kortdurende (cliënt)ondersteuning. Voor dit alles is geen indicatie nodig.

Wanneer er vragen binnen komen die niet binnen een half jaar op te lossen zijn, worden de cliënten vaak doorverwezen. Behalve wanneer zij in een crisissituatie verkeren. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer wordt verwacht dat degene die om hulp komt vragen, niet naar een volgende instantie gaat, maar af zal haken.

Vervolgens werd er iets verteld over opvoedingsondersteuning en vertelden een gedragsdeskundige en een medewerkster Opvoeding en Ontwikkeling over hun werk.

Bij MEE werken 2 pedagogen. Verder nog een behoorlijk aantal pedagogen van het HBO.

Algemene Leden Vergadering

Door Marieke Jansen

Dinsdag 26 september was het zover: De wissel ALV. De allerlaatste vergadering van het bestuur 2005-2006 en de allereerste van het bestuur 2006-2007. Rond kwart over vijf begon de ALV en presenteerde het bestuur 2005-2006 haar jaarverslag en haar financieel eindverslag. Het afgelopen jaar kwam in vogelvlucht voorbij en kan ik zeggen dat ik echt trots ben op wat wij met z'n vijven bereikt hebben. Zo is het ledenaantal flink gestegen, hebben wij de allereerste studiereis georganiseerd (en met groot succes, durf ik wel te zeggen), is Kirsten Buist door onze voordracht de Jong Docent van het Jaar geworden, hebben we een record aantal excursies georganiseerd, heeft de PAPeras een vernieuwing ondergaan en zo kan ik nog wel even doorgaan...

Vervolgens werd het kandidaatsbestuur (Elske, Lisette, Madelon, Nienke en Marijke) aan de leden voorgesteld en goedgekeurd! Hoewel wij erg blij waren dat onze opvolgers goedgekeurd waren, waren wij minder blij dat dit betekende dat wij afstand moesten doen van onze bestuursfunctie. Nadat Caroline, Vicky, Sanna, Corine en ik iedereen bedankt hadden voor het onvergetelijke jaar (waarbij de tissues die we gekregen hadden van het nieuwe bestuur goed van pas kwamen ;)) nam het bestuur 2006-2007 onze plekken over. Zij presenteerden hun plannen en begroting voor komend jaar en ik kan zeggen dat het komend jaar weer veel belovend is (PAP viert haar eerste lustrum (vijf jarig bestaan)), dus houd PAP allemaal in de gaten!

Na de ALV zijn we gezellig gaan eten bij Le Connaisseur. Dit was een mooie afsluiting van een mooi PAPjaar en een geweldig begin van een geweldig PAPjaar!

PS Het succes van afgelopen jaar was natuurlijk niet mogelijk geweest zonder alle actieve leden: BEDANKT allemaal!!!

PSS Elske, Lisette, Madelon, Nienke en Marijke: BEDANKT voor de mooie ingelijste fotocollage!!! En geniet van komend jaar!

PSSS Caroline, Vicky, Sanna, Corine: BEDANKT voor het super gave jaar!!!

Constitutie

Door Madelon Gielen

Woensdag de 27^e van september was het dan eindelijk zover, wij hielden onze eigen constitutieborrel!! Geheel met pedel, lekkere drankjes, oude PAP-besturen en al.

Om 19:00 uur waren de voorbereidingen al bezig. Blauwe en groene drankjes maken, andere drankjes neerzetten, het gastenboek vasttappen, nog een laatste rook- en/of plaspauze en zenuwachtig worden. Gelukkig hield het oud-bestuur

(en een enkeling van het nieuwe bestuur) het hoofd koel en stelden ze ons gerust dat het een hele leuke avond zou worden.

Om 19:15 stonden er al heel wat mensen voor de deuren van het Academiegebouw.. Kwamen die allemaal voor ons?? Helaas bleek dit een illusie, er was namelijk ook een Armeense dansavond waar veel mensen naartoe gingen. Desalniettemin zagen we ook andere verenigingsbesturen, ouders, broers, zussen, vriendjes en vriendinnetjes! Er waren tóch veel mensen voor ons gekomen!

Om stipt 19:30 mochten de mensen de 1636 zaal in. Alle ouders, brusjes en vrienden mochten als eerste. Druk werd er gefeliciteerd en werden er cadeautjes gegeven. Cadeautjes waarvan bleek dat we ze in de loop van de avond goed in de gaten moesten houden. Het was een gezellige happening, er waren heel veel verenigingen en het was ontzettend leuk om zo eens goed kennis te maken met alle verenigingen.

Om op het "jatgebeuren" door te gaan. Hier hadden we natuurlijk op gerekend. Voor diegene die niet weten wat het inhoudt: andere verenigingen mogen cadeautjes, gastenboek, pedel of wat dan ook jatten en sturen daarover binnen 24 uur een handgeschreven brief. De vereniging waarbij gejat is moet een borrel geven aan de "jatters" en dan krijg je je cadeau terug. Er stond ongeveer 10 man beveiliging in de zaal. 10 vrouw eigenlijk... Ze hielden een oogje in het zeil. Janiek zat bijvoorbeeld om de tafel met het gastenboek geklemd, Haytske stond langs ons om de cadeaus te beveiligen en zo waren er nog een aantal hele lieve beveiligsters die ervoor zorgden dat niks gestolen zou worden ☺

Helaas... Op een gegeven moment... Zagen we vanuit onze ooghoeken Janiek met tafel (en gastenboek!!!) en al door de zaal gesleurd worden!! De lampen gingen uit voor extra verwarring maar het hielp niets.. Twee van onze cadeaus (maar niet het gastenboek!) werden door, in het totaal, zes verenigingen gejat. Op naar de borrels zullen we maar zeggen! Wij hebben er al zin in! Wat een goed begin van ons bestuursjaar! ☺

Column

In de inleidende cursus van de master Maatschappelijke Opvoedingsvraagstukken (MOV) werd de studenten gevraagd elke week een column te schrijven over een actuele pedagogische kwestie. Er wordt namelijk verwacht dat de MOV-student weet wat er speelt in de maatschappij en een bijdrage kan leveren aan het maatschappelijk debat. Zodoende zijn er veel leuke, interessante columns geschreven, die we jullie niet willen onthouden. In elke PAPeras zal één van de columns geplaatst worden; deze keer is het de column 'Kind in de cel' van Corine Troost.

Kind in de cel

Corine Troost

Een kind van 8 jaar dat in de cel zit, dat kan toch niet? Toch zitten in Nederland momenteel twaalf kinderen in vreemdelingenbewaring. Het alternatief voor het opsluiten van gezinnen heeft Minister Verdonk vormgegeven in het opsluiten van één ouder, terwijl de andere ouder met het kind in de opvang blijft. Maar hoe werkt dat dan met éénoudergezinnen?

Hui Chen, een 8-jarig jongetje van Chinese afkomst zit sinds twee weken samen met zijn moeder in vreemdelingenbewaring. Minister Verdonk van Vreemdelingenzaken en Integratie heeft afgelopen zomer speciaal beleid gemaakt voor gezinnen die uitgeprocedeerd zijn. Eén ouder wordt opgesloten, terwijl de andere ouder met kind(eren) in de opvang verblijft. Problemen komen echter aan het licht in het geval van één-oudergezinnen, zoals de alleenstaande moeder van Hui. De alleenstaand ouder wordt de keuze geboden om het kind bij zich te houden dan wel ergens bij familie, vrienden of een pleeggezin onder

te brengen en is zelf verantwoordelijk voor dit besluit. Ouders worden zo gedwongen om te kiezen tussen óf gevangenschap óf het onthouden van ouderlijke steun aan het kind terwijl die steun juist zo hard nodig is in een situatie als deze.

Naast deze onmogelijke keus zijn er nog meer kritiekpunten in het bestaande uitzettingsbeleid met betrekking tot minderjarigen. Zo is het opsluiten van kinderen in strijd met het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het kind, waarin onder andere staat dat kinderen zo min en zo kort mogelijk moeten worden opgesloten. Minderjarigen - en vreemdelingenkinderen in het bijzonder - zijn erg kwetsbaar en de opsluiting is voor hen zeer ingrijpend. De detentie kan afbreuk doen aan hun ontwikkeling en is een bedreiging voor de psychische gezondheid van de kinderen en hun gezinnen. Daarnaast is het opsluiten van kinderen een uiterst middel als er geen andere oplossing voorhanden is. En dit is nu juist een punt waarop tekort geschoten wordt; er wordt niet of nauwelijks gekeken naar minder ingrijpende alternatieven.

Een minder ingrijpend alternatief zou de vorm kunnen hebben van een meldplicht in het opvangcentrum, zodat men weet dat de betreffende uitgeprocedeerde asielzoeker niet in de illegaliteit verdwijnt. Twee à drie keer in de week even je gezicht en papieren laten zien is toch een kleine en kindvriendelijke oplossing? Wordt een week niet aan deze meldplicht voldaan dan kan alsnog besloten worden tot in bewaringstelling, maar hierbij dienen dan wel extra maatregelen met betrekking tot de kinderen genomen te worden. Er moet dan gezorgd worden voor een veilige en kindvriendelijke

omgeving, waarin de kinderen zich voldoende kunnen ontwikkelen. Om voor een dergelijke omgeving te zorgen is het goed om de vreemdelingenbewaring minder gevangenisachtig te maken, dient er begeleiding plaats te vinden door specifiek opgeleid 'gevangenis'-personeel, dient er voldoende bewegingsvrijheid binnen het detentiecentrum te zijn en moeten er genoeg speel- en onderwijsvoorzieningen zijn. Kinderen hebben recht op een kindvriendelijke behandeling. Laat ze niet de dupe worden van het asielbeleid, maar laat ze kind zijn!

PAP-uitspraken

Door verschillende PAPleden

Corine (tegen Caroline): sorry, ik ben je functie aan het verkrachten!!

Corine: waar komt dat geld vandaan?
Marieke: dat komt uit Nienke vallen!

Marijke: de pizza wordt koud.
Lisette: wil je een jas lenen?

Marijke: het leven is hard.. Maar Corine is harder!

Sprong in het diepe

Een aantal (ex) PAPbestuurders heeft een keer letterlijk een sprong in het diepe durven maken. Lees hieronder wat ze hebben gedaan.

Parachutespringen! Whaaa!!!

Door Sanna van Hoogdalem

Vier kilometer naar beneden vallen is echt een sprong in het diepe! Eerst heb je de vrije val van een minuut lang waarbij je met 200 km per uur naar beneden dendert, terwijl je haar flappert en je het gevoel hebt dat je een facelift ondergaat! En vervolgens klapt je parachute uit en dwarrel je 'vredig' naar beneden. Na ongeveer 6 minuten sta je weer op de grond met een smile die er niet vanaf te krijgen is. Echt een super mooie ervaring! Dus iedereen zonder hoogtevrees: dit moet je gedaan hebben!

Bungeejumpen! Whaaa!!!

Door Caroline van Oost

Tijdens een vakantie in Spanje in 2001 besloot ik de dappere dodo uit te hangen, en te gaan bungyjumpen. Na de nodige uitleg werd ik in een soort tuig gehesen en goed vastgesnoerd. Met een vriendin ging ik het liftje in, waar een jolige kerel ons op stond te wachten. En daar gingen we dan. Ze zeggen dat je nooit naar beneden moet kijken, maar onbewust doe je het toch. Bovenaan bleek het toch wel wat hoog.. Maar wie A zegt, moet ook B zeggen.. Je moest je voeten op de rand zetten, waarbij je het gewicht van het elastiek achter je aardig voelde. De man vroeg ik geduwd wou worden of dat ik zelf wou springen. Nou wou ik het liever zelf in de hand houden, dus zei ik: 'I'm gonna jump myself!'. Hij begon met aftellen: three..two..!! "Wait a minute" zei ik.. even op adem komen... Okay, daar gaan we dan.. 'Three..two..one.. bungy!!!' Ik sprong met mijn armen wijd van het liftje af: een sprong in het diepe, en het gevoel wat je dan krijgt is niet te beschrijven. Eerst heb je een vrije val, en dan bungel je een paar keer heen en weer waarbij je op een paar keer rechtop in de lucht staat. Echt fantastisch dat gevoel! Op het kussen aanbeland, was ik te overdonderd en te enthousiast om te zwaaien naar mijn vriendinnen zodat een man het maar voor me deed met mijn arm ☺. De rest van de dag stuiterde ik helemaal rond van de adrenaline, het was echt een kick: zo'n sprong in het diepe!

Duiken! Whaaa!!!

Door Madelon Gielen

Het is alweer eventjes geleden, maar toen ik een jaar of 11 was mochten mijn ouders, mijn broer en ik als Mystery Guest naar Center Parks. Dit houdt in dat je alles mag testen wat je maar wilt, for free! Je moet daarna verslag uitbrengen van hoe alles was. Superleuk natuurlijk! We kozen voor de Kempervennen, niet ver van huis. Daar ligt namelijk ook Snowcenter Montana dichtbij en mijn broer en ik verheugden ons al op het snowboarden! Helaas.... Dat weekend was Montana gesloten.. Diepe teleurstelling, zoals je begrijpt! Gelukkig konden we wél iets anders doen, duiken! Minder stoer, vonden wij, maar uiteindelijk wel gaaaaf! Eerst een oefenochtend in het zwembad en daarna in de plas, waar ook een meerval rondzwom. Zo'n ding van twee meter lengte met een ontzettend enge kop.. Creepy!!

Bij mijn sprong in het diepe werd ik begeleid door een ontzettend knappe duiker! Ik werd er bijna nerveus van. Toch ging het erg goed en was het erg spannend.. Zouden we de meerval tegenkomen of niet? Na een half uurtje onder water was ik blij dat ik er weer uit mocht, ik was toch wel een beetje bang! Wat een ervaring, duiken. Ik ben zeker van plan het nog eens te doen in een mooi rif, waar je aparte vissen kunt zien.

Zeg maar zoiets ☺

Spring in het diepe!

Door Sanna van Hoogdalem

Akkrum

Drie jaar geleden las ik op een dag een advertentie in de metro van De Spring. Zij zochten vrijwilligers voor begeleide vakanties voor verstandelijk gehandicapten. Binnen 5 minuten had ik de telefoon gepakt en had ik besloten mijn vooroordelen aan de kant te schuiven en zelf te ervaren hoe het nou eigenlijk was om met verstandelijk gehandicapten te werken. Een sprong in het diepe dus! Pas later realiseerde ik me dat ik dan ook echt een hele week, 24 uur per dag met verstandelijk gehandicapten opgescheept zou zitten...

Die vakantie werd echter een van de leukste weken van mijn vakantie! (Zo leuk dat ik me meteen heb op gegeven om nog een week te draaien die zomer ☺ en ik ga nog steeds elk jaar...)

Een hele week met 14 verstandelijk gehandicapten met allemaal hun eigenaardigheden en 4 man begeleiding: echt super gezellig! Gezellig gewinkeld, gezwommen, gevaren, pizza's gebakken en natuurlijk mag de playbackshow niet ontbreken!

Sommigen moest je goed in de gaten houden bijvoorbeeld met aankleden, omdat ze anders de hele week in hun lievelingskleren liepen. Of omdat ze onder de douche gingen staan en er na 2 seconden weer onderuit gingen omdat ze dan gedoucht waren en vervolgens in hun blootje weer terug liepen... Net een stel grote kinderen! De een leuker en liever dan de ander natuurlijk maar "iedere gast brengt vreugde, is het niet bij het komen dan is het wel bij het gaan" ;) . We maken dan ook altijd een grote sprong als de gasten naar huis zijn en de week weer geslaagd is, want zo'n week is super gezellig maar ook erg vermoeiend!

Elk jaar kijk ik er weer naar uit om naar De Spring te gaan en gelukkig is er dan ook een inwerkweekend en een reünie waarbij oude en nieuwe begeleiders een weekend bij elkaar komen om alle hilarische momenten met elkaar te delen. Lijkt het je ook wat? Kijk dan eens op de site www.despring.nl en geef je op als vrijwilliger!

Pedagogiek.net

Pedagogiek.net is een website die wordt gemaakt door een redactie bestaande uit studenten en docenten van onze opleiding. Op de site wordt geïnformeerd, becommentarieerd en geanalyseerd. Kijk er eens op wanneer je artikelen moet zoeken voor een essay of paper, of zomaar voor de lol!

Gehandicapte jongeren zijn eenzamer en ongelukkiger

Door Anne Jet van Genderen. Pedagogiek.net

De helft van Nederlandse jongeren in de leeftijd van 16-30 jaar met een lichamelijke handicap of chronische ziekte is eenzaam. Dit blijkt uit onderzoek van het Nederlandse Rode Kruis, uitgevoerd door TNS NIPO (TNS NIPO, 10 mei 2006). In dit onderzoek werden vragen gesteld over de contacten met familie, vrienden en andere mensen.

Van de ondervraagden geeft 71% aan dat ze het (heel) moeilijk vinden om over hun eenzaamheid te praten. Iets minder dan de helft schaamt zich er zelfs over. Dit is waarschijnlijk één van de redenen waarom er over dit onderwerp zo weinig bekend is; het is een moeilijk bereikbare groep die niet erg opvalt.

Ook onder gezonde jongeren is het percentage eenzaamheid hoog; 34 Procent van de ondervraagde jongeren is eenzaam. Dit bleek uit eerder onderzoek van het Rode Kruis in 2004 onder de gehele Nederlandse bevolking.

Kwaliteit van leven

Uit hetzelfde onderzoek van TNS NIPO (2006) bleek ook dat gehandicapte jongeren relatief ongelukkiger zijn dan hun gezonde leeftijdgenoten. Twintig procent vindt het leven 'helemaal niet prettig' tegenover 11 procent onder gezonde jongeren. Ook gegevens van het CBS laten zien dat personen met lichamelijke beperkingen zich lichamelijk en geestelijk minder goed voelen en ongelukkiger zijn dan personen zonder beperkingen (SCP-rapport, 2006). Toch zijn deze verschillen tussen lichamelijk beperkte en gezonde jongeren duidelijk niet zo heel groot.

Een onderzoek dat op de kwaliteit van leven doorgaat, is uitgevoerd door het Sociaal en Cultureel Planbureau (SCP) in opdracht van het ministerie van Volksgezondheid, welzijn en sport (VWS). Dit is een onderzoek naar de samenhang tussen de kwaliteit van leven en de participatie en integratie van jongeren met een lichamelijke en/of

verstandelijke beperking in de samenleving. Met kwaliteit van leven wordt door hen bedoeld: *"een persoonlijk ervaren toestand van normaal lichamelijk, geestelijk en sociaal functioneren"* (SCP-rapport, 2006)

De uitkomst hiervan was dat de deelname van lichamelijk gehandicapten aan de maatschappij en de kwaliteit van leven die zij ervaren, nauwelijks met elkaar samenhangen. Dit staat haaks op het overheidsbeleid, waarin er vanuit wordt gegaan dat mensen met een lichamelijke beperking die participeren in de samenleving gelukkiger zijn. (Elsevier, 10 mei 2006)

Overheidsbeleid

Het VWS streeft ernaar dat mensen met beperkingen zelfstandig kunnen deelnemen in de samenleving. Gelijke behandeling, ondersteuning en speciale voorzieningen (hulpmiddelen en woonvormen zijn voorbeelden) zijn hierbij belangrijke begrippen.

Sinds 1 januari 2006 is discriminatie op grond van een handicap opgenomen in het wetboek van strafrecht. Dit is een verscherping van de 'Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte' die in december 2003 al werd ingevoerd.

De wet die meer met participatie in de maatschappij te maken heeft, is de Wet voorzieningen gehandicapten (Wvg). Deze heeft als uitgangspunt dat ouderen en gehandicapten zo lang mogelijk zelfstandig blijven en kunnen deelnemen aan het sociale en maatschappelijke leven.

Er worden door de overheid dus al wel kaders geschept met betrekking tot de omgang met gehandicapte mensen, zodat ze zo weinig mogelijk worden uitgesloten. Hier gaat het vooral om gelijke behandeling en participatie. Het doel dat hierbij voor ogen wordt gehouden, is dat er zo een betere kwaliteit van leven ontstaat voor de gehandicapte. De vraag blijft of het ook deze uitwerking heeft en de kwaliteit van leven eigenlijk überhaupt wel te beïnvloeden is.

Graag op vakantie

Het Rode Kruis is van mening dat hier wel wat aan te doen is. Doordat meer dan de helft van de nader ondervraagde lichamelijk gehandicapte jongeren op de vragenlijst aangeeft dat ze graag een vakantie van langer dan 5 dagen ondernemen, heeft het Rode Kruis het initiatief '*De week van je leven*' ontwikkeld. Tijdens deze week ga je samen met andere gehandicapte en niet-gehandicapte jongeren op vakantie. (<http://www.rodekruis.nl/weekvanjeleven/>)

Jongeren met en zonder handicap of chronische ziekte kunnen via de site een reis winnen. Reizen, zo meent het Rode Kruis, brengt mensen

met elkaar in contact en is dus een goede manier om eenzaamheid op te lossen (Elsevier, 10 mei 2006).

Wensen van de gehandicapte zelf

Naast het aanbieden van een kans om een vakantie te winnen zoals het Rode Kruis doet, lijkt het duurzamer om de gemeten eenzaamheid onder gehandicapte jongeren op een andere manier op te lossen. Participatie aan de maatschappij wat de overheid nastreeft, blijkt daarin op zich niet voldoende; de manier waarop dat gebeurt, is erg van belang. Het verrichten van zinnig werk dat aansluit bij wensen en vaardigheden van de gehandicapte is volgens het onderzoek van het SCP (2006) belangrijker dan het hebben van een baan op zich.

Er moet door de overheid dus meer gekeken worden naar de vorm van participatie en niet alleen naar participatie op zich. Hierbij moet wel gezegd worden dat de kwaliteit van leven erg subjectief is en voor iedereen op een andere manier wordt beïnvloed. Zo blijft het lastig om voor de individuele gehandicapten te bepalen wat er nodig is om gelukkig te zijn. Daarbij; in hoeverre is het realistisch om te streven naar een perfecte, gelukkige staat; dit is ook bij 'gezonde' jongeren vaak niet haalbaar.

Bronnen

SCP rapport, 2006. *Gezond en wel met een beperking: Ervaren kwaliteit van leven en functioneren van mensen met langdurige lichamelijke beperking*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.

<http://www.rodekruis.nl/weekvanjeleven/>

Zorg & Welzijn

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Dossier, 15-3-2006

<http://www.minvws.nl/dossiers/gehandicaptent/default.asp>

Dossier, 6-7-2005

[http://www.minvws.nl/dossiers/wet_voorzieningen_gehandicaptent_wvg/default.a
sp](http://www.minvws.nl/dossiers/wet_voorzieningen_gehandicaptent_wvg/default.asp)

SCP, 28 maart 2006. Integratie jongeren met beperking deels gelukt. www.minvws.nl

SCP-publicatie maart 2006. *Jeugd met beperkingen. Rapportage gehandicaptent 2006*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.

TNS NIPO, 2006. Publicaties onderzoek, 10 mei 2006.

Elsevier, 10 mei 2006. Onderzoek: Gehandicapte jongeren vaker eenzaam.

Studentenrecepten

Door *Elske de Jong*

Op jezelf wonen, erg leuk en spannend. Zelf de was doen, zelf schoonmaken... en zelf koken. Dat laatste kan soms nog best lastig zijn. Ben je je standaard recepten nu eindelijk eens zat? Probeer dan eens één van de onderstaande recepten.

Macaroni met ham en kaas (4 pers.)

Maak je *gewone* macaroni eens op volgende manier klaar.

Ingrediënten

- 400 gram macaroni
- 2 uien
- 150 gram achterham
- 1 dl slankroom
- 1 eetlepel olie
- 100 gram geraspte belegen Edammer of Goudse kaas
- Peper, zout

Bereiding

- Klop de slankroom tot hij zo dik is als vla
- Verwarm de olie in een pan en fruit de uien glazig. Doe de ham erbij en warm dit even mee.
- Laat de gare macaroni in een vergiet of zeef goed uitlekken.
- Roer de uitgelekte macaroni, de geraspte kaas, peper en zout door de uien.
- Schep er als laatste voorzichtig de slankroom door. Warm het gerecht goed door.

Tip: Lekker met een salade om toch aan de 2 ons groente te komen.

Gehaktballen (4 pers.)

Vindt je de gehaktballen van je moeder (of vader) ook de lekkerste van wereld? Probeer haar dan eens te overtreffen met het volgende recept.

Ingrediënten

- sneetjes (oud) brood of 2 beschuiten of 4 eetlepels paneermeel
- 4 eetlepels melk
- 250 gram rundergehakt
- peper, zout

Bereiding

- Snijd de korstjes van het brood en verkrumel het brood. Laat het brood in de melk weken.
- Meng het rundergehakt met het geweekte brood of de fijngemaakte beschuit of het paneermeel met de melk, peper en zout.
- Vorm 4 ballen van het vlees en maak ze met natte handen mooi rond.
- Doe de margarine in een braadpan. Zet hem op hoog vuur tot de margarine bruin is en het schuim begint weg te trekken. Doe dan de gehaktballen in de pan en bak ze rondom in ca. 8 minuten bruin. Doe een deksel op de pan en bak het gehakt op laag vuur in 20 minuten gaar. Voeg eventueel wat water toe als het gehakt te donker wordt.
- Neem de gehaktballen uit de pan. Voeg 1½ dl water toe met eventueel 1 eetlepel tomatenpuree. Laat dit aan de kook komen en roer het aanbaksel los van de panbodem.

Tip: Lekker bij groenten met aardappels of rijst.

Horoscoop

Door Beldien Jager en Elske de Jong

Ook zo benieuwd of je de komende tijd een sprong in het diepe gaat maken? De sterren gaan het je vertellen:

Steenbok

Een nieuw studiejaar is net van start gegaan. Voor jou een spannend moment, want een sprong in het diepe is niks voor een steenbok. Wees maar gerust, er komt vanzelf een bodem!

Waterman

Tijd over de komende maanden? Duik dan eens in het diepe! Je zult merken dat het je goed doet.

Vissen

Je voelt je als een vis in het water bij het thema van deze PAPeras. Een sprong in het diepe is voor jou namelijk een eitje! Wie weet is het een uitdaging om het ook eens op het droge te proberen?

Ram

Voor de ram zit dit nieuwe studiejaar vol met nieuwe uitdagingen. Je kunt het zo gek niet bedenken, of de ram gaat het proberen. Petje af!

Stier

Je hebt besloten om dit studiejaar wat meer inhoud te geven. Dit doe je door veel excursies en lezingen van PAP te bezoeken. Heel verstandig!

Tweelingen

Je hebt net een tijd vol uitdagingen achter de rug. Een sprong in het diepe wordt van jou daarom niet gevraagd.

Kreeft

Ook dit jaar neem je weer een sprong in het diepe. Maar door eerdere ervaringen weet je al hoe je moet zwemmen, dus ga je zeker niet kopje onder!

Leeuw

Laat je trots er niet van weerhouden om ook eens een sprongetje te wagen. Je mag best wel eens een keertje vallen. Je vrienden zullen je opvangen.

Maagd

De sterren voorspellen dat jij binnenkort letterlijk een sprong in het diepe gaat maken. Wordt het een parachutesprong of een duik van de duikplank?

Weegschaal

Spring je wel of spring je niet? De weegschaal staat weer eens in dubio. Dus hak die knoop door en ga er voor!

Schorpioen

Helaas heb jij nog niet helemaal begrepen wat er met een sprong in het diepe wordt bedoelt. In plaats van een nieuwe uitdaging aan te gaan, kijk jij namelijk te diep in het glaasje...

Boogschutter

De sprong in het diepe bezorgt je een hoop stress. Bezoek daarom de ontspannende activiteiten van studievereniging PAP. Op deze manier blijft je studie leuk!